

2026: 90 ANYS DEL PSUC

**Recuperem la unitat dels i les
comunistes catalans**

DOCUMENT D'UNITAT

2026: 90 anys del PSUC

Recuperem la unitat dels i les comunistes catalans

1.- Introducció: som continuadors d'una llarga lluita, el fil roig de la història

Som dones i homes comunistes que creiem en la ciència i en la raó, en el materialisme dialèctic, que fem nostres el pensament provinents de Marx, Engels, Lenin i de la resta d'aportacions a la pràctica i al pensament revolucionari. Som els i les comunistes humils i treballadors, membres de la classe obrera i de les seves lluites, gent dels sectors populars aspirant al benestar humà. Al progrés civilitzatori dels drets humans i de les llibertats individuals i col·lectives. A la lluita organitzada, braç a braç, als sindicats de classe, als moviments socials, als barris, als centres educatius i sanitaris,... Defensant els drets socials i els serveis públics. Perquè som fills i filles d'un fil roig, de permanent història, que es va començar a teixir a les primeres societats humanes, que va cristal·litzar amb les paraules Llibertat, Igualtat i Fraternitat que es va expressar en revolucions com la d'Octubre del 1917 i que continua lluitant pels drets laborals, pel feminisme, per l'ecologisme, pels drets socials i nacionals, per l'antifeixisme, per acabar amb l'explotació dels essers humans, en definitiva, lluitem pel Socialisme i el Comunisme.

A Catalunya, aquesta lluita per una societat més justa, no es pot entendre sense la participació de les dones i els homes del Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC), el partit dels i les comunistes de Catalunya. Des de la seva fundació, el 23 de juliol de 1936, el PSUC va aplegar els sectors més avançats de la classe treballadora, de la pagesia, i dels intel·lectuals; va ser l'expressió de l'aliança de les forces del treball i de la cultura en la lluita per les llibertats democràtiques i nacionals. En aquests 90 anys de recorregut, podem afirmar que és una història plena de moments gloriosos que son part de la història del poble de Catalunya. Però també som conscients, que és una història que també té les seves ombres, com va ser la divisió dels i les comunistes, i la posterior pèrdua progressiva de la centralitat del discurs de classe en tots els àmbits de la societat catalana.

I és que som coneixedors, de que la trencadissa que va suposar el desenllaç del Vè Congrés del PSUC no únicament va separar a comunistes en dues organitzacions diferenciades, sino que va tenir un efecte expansiu al sindicalisme de classe, al moviment veïnal, a les entitats socials, a la joventut, i en definitiva, a tot el teixit social i reivindicatiu que s'havia anat construïnt al voltant del PSUC durant els anys de la lluita antifranquista.

Avui, 45 anys després, estem en un moment històric on les persones que es reclamen del comunisme treballen per tornar a confluïr en una mateixa organització. L'impuls del **PSUC viu i d'Espai Comunista** durant els darrers anys ha estat fonamental per establir les bases per

una unitat dels i les comunistes de Catalunya que significa el retrobament de l'espai del PSUC històric, i com a conseqüència, la superació definitiva de la ruptura que va provocar el Vè Congrès.

Per això, a la Catalunya d'avui, resulta un repte prioritari, **recuperar la unitat troncal dels comunistes catalans com a continuadors de la tradició del PSUC.** Continuar la construcció del Partit Comunista com a partit nacional i de classe, sent una eina imprescindible per assolir la unitat de la classe treballadora, entrelaçant les aspiracions socials i nacionals del poble català, en l'avenç cap al socialisme com a projecte civilitzador de futur. Un partit que, recuperant les millors tradicions i encerts de la nostra història i actualitzant amb tota la nostra intel·ligència el nostre projecte revolucionari en els reptes dels nous temps.

2.- Context i reptes actuals dels i les comunistes a Catalunya

La fase actual del vell capitalisme i el nou capitalisme (digital) posen en perill el futur de la humanitat. L'anomenada crisi econòmica no és res més que l'expressió del màxim desenvolupament de les forces productives. Desenvolupament que xoca amb les relacions socials de producció capitalistes; ja que per més que la ciència i la tècnica usurpades en benefici d'uns quants, de vegades puguin emascarar-ho, la propietat dels mitjans de producció continua sent privada. El desenvolupament de la ciència i de la tècnica, amb l'única perspectiva d'augmentar els marges de benefici dels capitalistes, posen en perill l'equilibri ecològic i la supervivència pròpia del planeta. Som conscients que per evitar el col·lapse ecològic és imprescindible acabar amb el capitalisme i transformar la societat.

Una crisi social, on els nivells de vida de moltes persones, especialment les dones i els joves, i les seves expectatives disminueixen dràsticament; una crisi alimentària on els mercats d'aliments es converteixen en un refugi pels capitals especulatiu condemnant a la fam milions de persones; una crisi mediambiental en què es veu més clara i sagnant la insostenibilitat de les pautes de producció i consum del capitalisme; una crisi on les conviccions trontollen i s'obren escletxes als sòlids murs de les certeses; una crisi en què afloren revoltes populars i crisis polítiques; una crisi de civilització en tota regla.

Una altra de les característiques de l'actual fase de l'imperialisme és la creixent competència entre les diferents faccions del capitalisme internacional per conquerir, mantenir i repartir-se els mercats segons àrees geogràfiques i la configuració d'un nou ordre econòmic internacional.

Els conflictes entre els Estats Units, la UE, l'OTAN i els anomenats països emergents són expressió d'aquest estat de coses. Quan el capitalisme veu el perill o vol garantir millor els

seus interessos econòmics i geoestratègics, no dubta en l'ús de la força, arribant fins i tot a provocar la guerra per canviar o mantenir l'estat de la situació a la seva conveniència. Actualment, la carrera i el comerç d'armaments segueixen sent un perill per a la pau a tot el món.

En aquest marc el màxim exponent són els EUA, avui amb més motiu per la importància del declivi de la gran superpotència que sosté la seva ja precària hegemonia en la capacitat militar, i que no dubta a utilitzar quan vol en els diferents conflictes armats, i que avui té la seva màxima expressió en el suport polític i militar a Israel a la guerra genocida per acabar amb el poble palestí, per altra banda a la guerra d'Ucraïna on no ha dubtat a donar suport a Zelenski, amb l'enviament de milions de dòlars i armes amb la complicitat de la UE, amb la intenció d'ampliar l'OTAN amb nous països, i així arribar a la frontera amb Rússia, cosa que podria provocar un conflicte d'un abast desconegut per a la humanitat.

També és cert que aquest declivi internacional dels Estats Units és degut a l'emergència d'un escenari internacional on es multipliquen els actors significatius que es relacionen amb la dinàmica de multilateralitat (la Xina, Rússia, la Índia, el Brasil,...) També l'emergència de projectes alternatius al neoliberalisme a Llatinoamèrica, que ha imposat una dinàmica regional contrahegemònica a l'imperialisme.

Una Europa subalterna cada vegada més irrellevant

En aquest marc, la Unió Europea, amb una política i unes institucions orientades a garantir que la reordenació mundial del capitalisme no perjudiqui els seus sectors dominants i que aquests puguin mantenir i augmentar la taxa de benefici, expressa també al seu interior els diferents papers que juguen els capitalismes de cada estat. El moment actual de la UE demostra l'hegemonia del capitalisme industrial i bancari centreeuropeu que imposa una política econòmica i monetària orientada exclusivament a garantir les seves inversions i beneficis, realitzats en gran part als països de la perifèria europea.

Avui una part important dels estats que integren la UE són països on l'avenç de l'extrema dreta és palès amb mesures antipopulars en temes econòmics i socials. Avui la UE és un aparell institucional de dominació de classe, i és per això que cal superar-la amb l'objectiu de construir una Europa dels pobles justa i solidària, que sigui un actor de pau i de cooperació internacionals. Per això també seran importants les properes eleccions al Parlament Europeu on els i les comunistes conjuntament amb els sectors populars i progressistes d'aquest país ens hem d'implicar perquè no ens imposin noves mesures neoliberals.

Després de la 2a Guerra Mundial, amb la derrota del nazi-feixisme, i amb una URSS consolidada com una potència econòmica i militar, els països de l'Europa occidental van

apostar per la reforma del capitalisme dins de les seves fronteres i una descolonització, encara incompleta, en el plànol internacional. Una reforma que adopta les polítiques keynessianes d'intervenció de l'Estat en l'economia, una fiscalitat progressiva i la integració dels sindicats de classe en espais de diàleg i concertació social. Aquests avenços, tot i fonamentar el que coneixem actualment com Estat del benestar es van erigir sobre les esqueses de dos col·lectius: les dones, que van tornar a realitzar treballs sense remuneració a la llar, i el control econòmic de les perifèries, especialment d'Àfrica i Llatinoamèrica, des d'on s'importaven matèries primes a un baix cost.

Amb tot, la intervenció en l'economia i una reconstrucció sota el paraigües dels Estats Units d'Amèrica d'una Europa destrossada per la guerra porten a dècades de creixement econòmic entre 1945 i els anys 70. Si bé a finals dels anys 60 l'economia ja començava a donar signes d'esgotament, l'embargament petrolífer del 1973 per l'OPEP va suposar la major crisi econòmica a Europa des de la 2a guerra mundial.

Per tant, durant una primera fase ens trobem una Europa que condemna els horrors del nazi-feixisme, que millora les condicions de vida d'una majoria social i que obre espais als moviments socials i en especial al sindicalisme com a vies per a evitar noves onades revolucionàries com les que hi havien hagut durant el període d'entreguerres. Aquesta aposta reformista del capitalisme serà enterrada a partir dels anys 70 i, especialment, després de la caiguda del camp socialista a partir del 1989. Sense la URSS com a alternativa al capitalisme imperialista, les elits europees van perdre la por a un possible canvi de sistema impulsat per les classes populars europees. I perduda la por, es van desplegar tres estratègies per tal de relançar la taxa de benefici:

- El neoliberalisme: que redirigeix l'Estat cap a la creació de nous mercats, en comptes de dedicar-lo a la generació benestar, a través de la privatització.
- La globalització: Que rellega al sud global al paper de mà d'obra barata i font de recursos naturals a baix cost a la vegada que es concentra la plusvàlua al nord global.
- La financiarització: on el crèdit permet impulsar una onada consumista, inflar preus per recuperar la riquesa redistribuïda i posar al centre de tota activitat empresarial l'increment dels beneficis repartits a través de les accions, generant bombolles especulatives i grans bosses d'explotació.

Alliberades les febles cadenes que la socialdemocràcia havia posat al capitalisme, a partir dels anys 2000 hi ha un canvi ideològic profund a Europa i al món occidental. Els atacs jihadistes de l'11-S al 2001, la gran crisi financera de 2008, la crisi de refugiats del 2015 i la crisi derivada de la pandèmia de la COVID-19 al 2020 donen lloc al ressorgiment d'una extrema dreta que es refunda sobre la incertesa de la població enmig d'una crisi econòmica cronificada, mal gestionada, el racisme i la islamofòbia. Tot i no apel·lar a la simbologia i al record nazi-feixista,

la nova extrema dreta aconseguix inocular la mateixa por a l'estranger i aprèn a conjugar un discurs proteccionista a la vegada que se subordina a l'imperialisme nord-americà.

Però durant anys l'extrema dreta viu arraconada. La gran coalició europea entre la socialdemocràcia i els demo-cristians dona estabilitat a Europa i ofega qualsevol intent de canvi de rumb. Un cas clar va ser la dura intervenció a la Grècia de Alexis Tsipras, on el pagament del deute passava per davant de qualsevol voluntat democràtica i on Alemanya s'erigeix com la "polícia financera" d'Europa.

Tot i les diferents crisis econòmiques, a Europa es viu un període de pau fins al 24 de febrer de 2022 on Rússia invaeix a Ucraïna després d'anys d'expansió de l'OTAN en la seva direcció. Aquest fet suposa una reactivació de l'OTAN a la vegada que des del govern de Biden als EUA s'imposa una separació de la UE de Rússia mitjançant aranzels i un increment dels pressupostos de defensa amb l'excusa d'enviar armament a Ucraïna.

Europa abraça de ple, a partir de la guerra, les polítiques anti-inmigració i el proteccionisme econòmic davant la Xina Popular que es materialitza en els aranzels al vehicle elèctric. Aquests aranzels tenen un especial impacte a Catalunya, ja que com a represàlia la Xina restringeix la importació de porcí, una de les principals exportacions del nostre país.

El 20 de gener de 2025 Donald Trump torna a la Casa Blanca, després de 4 anys de govern de Biden on, fins i tot, hi ha un intent colpista amb l'assalt al capitolí. A més, el Donald Trump del segon mandat arriba a la Casa Blanca aplicant la "doctrina del xoc" amb una gran quantitat de mesures que li permeten acumular poder i prendre mesures dràstiques a la vegada que s'apropa als militars estatunidencs.

El cop de volant de Trump ha centrat la seva acció en:

- Tornar a fer de Llatinoamèrica el seu pati traser, controlant recursos crítics com el liti o el petroli. El suport explícit a governs com el de Milei, on s'utilitza la inversió americana com a xantatge per a garantir-li el suport electoral és un exemple clar.
- Disciplinar als països occidentals per a fer-los més dependents econòmicament dels EUA. En el cas d'Europa es destaquen el pacte aranzelari i l'increment de la compra de gas liquat degut a la guerra amb Rússia.
- La lluita contra la immigració associant-la al narcotràfic i desplegant a la guàrdia nacional a la interna.
- Endarrerir l'avançament de la República Popular Xinesa dels EUA i la seva consolidació com a primera potència econòmica.

Especialment preocupant és l'acceleració de la política intervencionista al Carib i Llatinoamèrica recollida a l'Estratègia de Seguretat Nacional dels EEUU presentada per Trump

al 2025. El primer objectiu de la mateixa han estat el President de la República Bolivariana de Venezuela Nicolás Maduro i la seva companya Cilia Flores que han patit un segrest il·legal deixant més d'un centenar de morts a Caracas. L'objectiu es clar: la burgesia estatunidenca no parerà fins a apropiarse de les reserves d'hidrocarburs i minerals que pertanyen constitucionalment al poble de Venezuela. Aquest moviment també és un missatge a la resta de governs progressistes com el cubà o el mexicà de que hi ha un nou sherif als EEUU. En aquest context és clau la organització que fem els i les comunistes per tal de desactivar la guerra híbrida que enfronta als nostres veïns i veïnes amb projectes socialistes i de progrés a tot el món.

Context estatal i català.

A casa nostra la història pren un camí diferent després del cop d'estat franquista i l'abandonament per part de les diferents potències europees acabada la 2a Guerra Mundial. Gairebé quatre dècades de feixisme suposen una herència enverinada per a un sistema parlamentari que es guanya als carrers però que s'executa sota l'amenaça militar d'una involució en qualsevol moment.

Però la xacra franquista no va ser un impediment per a l'establiment de relacions amb els Estats Units d'Amèrica. Al 1953 es va signar el conegut pacte de Madrid pel qual Espanya va cedir gran part de la seva sobirania militar permetent l'establiment de bases nord-americanes a canvi d'una integració al sistema de comerç mundial i una tímida inversió en dòlars. S'iniciava així un camí d'integració i subordinació del capital espanyol als interessos imperialistes.

En paral·lel a la integració del règim franquista en l'economia mundial els i les comunistes del PCE a tot l'Estat espanyol i del PSUC a Catalunya aposten per la política de "reconciliació nacional" impulsant la auto-organització dels obrers a la fàbrica, els sindicats universitaris i les associacions veïnals. Un dels llegats d'aquesta època són les Comissions Obreres, l'eina a través de la qual encara ara s'organitza la resposta al conflicte capital-treball a casa nostra a la vegada que se'l transversalitza amb una perspectiva de classe.

Anys de conflicte, tortura i assassinats desemboquen en el que posteriorment es va anomenar com «La transició». Aquesta va suposar la consolidació d'una incipient democràcia que integrava a les elits franquistes per tal d'assegurar una forta inversió en educació pública, l'establiment de les bases de la Seguretat Social actual i el reconeixement de drets com el de sindicalització. A canvi, enmig d'una gran crisi econòmica s'assegura una pacificació del carrer. Al 1978 s'aprova la Constitució i a partir d'aquí s'inicia un procés d'obertura i integració d'Espanya a la CEE (l'actual UE) a la que acaba entrant el 1986. D'aquest procés també cal destacar l'aprovació d'un Estatut dels Treballadors molt avançat que després d'anys de bipartidisme ha anat retrocedint.

Cinc anys abans de la entrada a la CEE d'Espanya, el 1981, a Catalunya es va produir el major terratrèmol polític viscut fins la data, el Vè Congrés del PSUC. Enmig d'un clima de desconfiança, mals resultats electorals i una aposta per l'eurocomunisme per part del PCE de Santiago Carrillo, el fort sotrac, trenca el PSUC. Uns es quedaran, altres fundaran el Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC), molta més gent, marxarà a casa. Anys més tard, la caiguda del mur de Berlín i del camp socialista porten a la direcció del PSUC a plantejar la seva dissolució dins d'Iniciativa per Catalunya Verds (ICV). No obstant, la militància que va defensar la vigència de l'ideal comunista organitzada en el "Manifest pel PSUC" es refunden, donant continuïtat al llegat del PSUC, com a PSUC viu, i reprenent les relacions fraternals històriques amb el PCE.

Aquests anys de batalla interna i una constant pèrdua d'influència a la societat faciliten a Catalunya la consolidació d'en Jordi Pujol a la Presidència de la Generalitat entre els anys 1980 i 2000. En paral·lel, a Espanya un jove Felipe González liberalitzava el mercat de treball impulsant els contractes temporals i pactava amb en Jordi Pujol concessions de competències a canvi de recolzament polític.

En plena onada neoliberal, esclata la crisi del 2008. L'anomenada "Gran Recessió" va suposar el trencament d'un progrés generacional on, per norma, les noves generacions assumien un major benestar material que els seus predecessors. La crisi afecta especialment a una generació de joves universitaris que, tot i haver-se format no troben feina en un mercat laboral amb una alta taxa d'atur. D'aquesta frustració neix el 15M el 2011, un moviment popular de reacció a les polítiques d'austeritat, que donarà peu a que pugui cristal·litzar una nova formació política, Podemos, així com múltiples espais de confluència entre les forces d'esquerres, entre els que estarà la formació dels Comuns a Catalunya.

A Catalunya aquest esclat coincideix amb l'inici del que posteriorment s'ha conegut com el Procés. El 10 de juliol de 2010, sota el lema de "Som una nació. Nosaltres decidim" el poble català surt massivament al carrer per mostrar el seu rebuig a la sentència del Tribunal Constitucional que retallava l'Estatut de Catalunya aprovat en referèndum pels i les catalanes. Aquest fet inicia una sèrie de consultes que es materialitzen al 2014 com a consulta popular i l'1 d'octubre del 2017 com a referèndum il·legalitzat pel govern de Mariano Rajoy. Mitjançant aquestes consultes l'espai electoral de l'antiga Convergència va aconseguir desviar l'atenció dels escàndols relacionats amb la corrupció de la família Pujol i es refunda dins del que actualment és Junts per Catalunya. El procés va suposar el trencament d'espais de socialització dels i les catalanes i va afectar a l'esquerra transformadora amb episodis com el trencament d'EUiA, el que va afectar a la nostra tradició unitària.

A nivell estatal el 2013 es funda VOX per part d'un grup de militants del PP radicalitzats en el seu discurs com a reacció al procés i a l'emergència de noves forces polítiques d'esquerres.

Amb tot, el 2018 el PSOE encapçalat per Pedro Sánchez guanya una moció de censura en la que acaba substituint a Mariano Rajoy. Després d'una repetició electoral el PSOE signa amb Unidas Podemos l'acord de coalició que serà reeditat el 23 de juliol de 2023 amb SUMAR.

En l'actualitat s'ha constatat l'existència de pols de poder que escapen al control governamental com són les pràctiques d'intervenció judicial coneguda com *lawfare* i l'acció dels mitjans de comunicació. Això demostra la importància de revertir lleis com la coneguda com a Llei mordassa per tal de poder tenir una mobilització al carrer que obligui al govern a prendre mesures valentes en temes clau com l'habitatge. A Catalunya, després del "Procés" torna a governar un PSC amb ànima *convergent* focalitzat en l'impuls de grans infraestructures.

Al món, és el moment de reaccionar des de l'esquerra. Des de fa unes dècades l'ofensiva econòmica i ideològica del neoliberalisme i la caiguda d'alternatives possibles ha fet que la classe obrera comenci a perdre drets, qualitat de vida i valors ideològics que van avançar al llarg del segle XX. Per primera vegada, les noves generacions viuen condicions més precàries que les dels seus pares. Al món, les dretes, i les seves versions més extremes, avancen posicions electorals, les societats esdevenen més individualistes i egoistes i el capital, cada vegada en menys mans, assoleix acumulacions d'escàndol. Això està provocant que el gran capital, representat fonamentalment pels grans terratinents del sector tecnològic, estiguin situats clarament en posicions contràries a la defensa de la democràcia i més properes a la plutocràcia, o a d'altres formes autocràtiques feixistes. Vivim temps de retrocés en què, dit planerament, la classe treballadora estem perdent la lluita de classes i la lluita ideològica.

Catalunya no és aliena a aquesta dinàmica. Les diferents crisis econòmiques i socials es fusionen amb la complexitat de la qüestió nacional catalana donant lloc a un escenari on diferents conflictes s'alimenten i s'entrecreuen sense aparent solució possible. La suma i proliferació d'identitats enfrontades genera trinxeres que ens allunyen de solucions democràtiques i, sobretot, acaba debilitant a les esquerres que veuen com els seus instruments tradicionals (partits, sindicats, associacions...) s'afebleixen.

Però en els últims mesos, s'ha apreciat que alguna cosa està canviant en l'estat d'ànim de l'esquerra a Espanya i a Catalunya. Les mobilitzacions massives recolzant Palestina i contra el genocidi que està cometent Israel, la solidaritat amb la flotilla a Gaza i la rebuda posterior dels seus integrants espanyols han suposat un despertar en l'esquerra social del nostre país.

La profunda indignació davant l'extermini a Gaza ha revelat el més noble dels valors solidaris, internacionalistes i democràtics que sempre havia caracteritzat a la societat espanyola.

Davant aquesta situació cal construir resistència, recuperar la força col·lectiva i renovar les nostres eines per sortir a l'ofensiva.

3.- Per què la Unitat / Confluència Comunista a Catalunya?

En el context actual on d'una banda s'estan donant els canvis al món del treball com a conseqüència de l'aplicació de les noves tecnologies amb la robòtica i la intel·ligència artificial amb un perfil determinat de llocs de treball i alhora també les pèrdues o substitució d'alguns llocs de treball. Aquests canvis porten noves formes de treball com són les plataformes digitals on s'individualitza les relacions laborals i l'augment de l'explotació laboral; aquesta transformació no és neutral i respon als interessos capitalistes. Davant d'aquesta situació, el moviment obrer i amb això els i les comunistes, ens hem de mobilitzar perquè l'aplicació de les noves tecnologies s'orienti a un benestar comú per a la societat.

Aquests canvis porten noves formes de treball com són les plataformes digitals on s'individualitza les relacions laborals i l'augment de l'explotació laboral; aquesta transformació no és neutral i respon als interessos capitalistes. Davant d'aquesta situació, el moviment obrer i amb això els i les comunistes, ens hem de mobilitzar perquè l'aplicació de les noves tecnologies s'orienti a un benestar comú per a la societat. Les conquestes i avenços en drets laborals i socials al nostre país han estat possible gràcies a la mobilització de la classe treballadora amb els sindicats de classe i les organitzacions socials juntament amb els governs de coalició progressistes i tot això, en un context molt complicat amb una dreta (PP) que no es diferencia de l'extrema dreta (VOX) i una patronal que renuncia a negociar avenços en drets laborals i salaris. En un escenari amb forts beneficis empresarials, hem de ser conscients que està en disputa un model de societat que garanteixi una vida digna per a la classe treballadora. Els i les comunistes sabem que avui la lluita de classes és més intensa que mai perquè el conflicte continua sent entre capital i treball.

L'actual fase del capitalisme posa en perill el futur de la humanitat amb la negació de la crisi ecològica i amb les guerres, actualment el comerç d'armament i l'augment de les despeses militars es fa en retraïment dels drets socials i feiners, i continua sent un perill per a la pau al món. Hem de ser conscients que per evitar el col·lapse ecològic i acabar amb les polítiques de guerra és imprescindible posar fi al capitalisme i transformar la societat.

D'altra banda, la dreta i l'extrema dreta estan intentant trencar el sistema democràtic amb atacs continus al govern de coalició progressista, i tot allò que representa l'esquerra amb atacs anticomunistes a través dels mitjans de comunicació, amb mentides, *bulos* i *fakenews*, amb missatges xenòfobs i feixistes, utilitzant la intervenció de l'aparell jurídic conservador i els intents de canviar amb l'aplicació d'una lluita ideològica implacable a què les esquerres no estem resultant capaces de resistir i oferir alternatives.

A les darreres dècades l'espai polític dels i les comunistes a Catalunya ha estat marcat per diferències i ruptures que amb el temps han perdut el sentit original. D'altra banda, l'evolució

política de la societat catalana ha fet sorgir nous espais de l'esquerra i la societat civil on comunistes de diferents tradicions han treballat, debatut i acordat conjuntament.

Aquest panorama social i polític és avui del tot un punt necessari perquè les persones que ens reclamem de l'ideal comunista i que militem al **PSUC viu i Espai Comunista** fem un procés d'unitat/confluència comunista a Catalunya, obert a totes les persones que al nostre país reclamen un comunisme organitzat i més nombroses per continuar la tasca del PSUC històric construint un instrument útil per a les tasques polítiques vertebrant la unitat de la classe treballadora i dels sectors populars per engrandir una àmplia aliança social i política anticapitalista que permeti la transformació social d'una veritable democràcia política i econòmica, eines imprescindibles per assolir la unitat de la classe treballadora entrelaçant les aspiracions socials i nacionals com a partit nacional i de classe a l'avenç cap al socialisme com a projecte civilitzador de futur desenvolupant i aprofundint en la democràcia política, econòmica, social i cultural, fins al comunisme, perquè com deia Marx, "aleshores pugui realment començar la història de la humanitat".

Per això, a la Catalunya d'avui, resulta un repte prioritari, recuperar la unitat troncal dels i les comunistes catalans com a continuadors de la tradició del PSUC històric. Que va situar el Partit Comunista com a partit nacional i de classe, sent una eina imprescindible per assolir la unitat de la classe treballadora, entrelaçant les aspiracions socials i nacionals del poble català, en l'avenç cap al socialisme com a projecte civilitzador de futur.

Un partit que, com l'històric PSUC, des de **PSUC viu i Espai Comunista** caracteritzem com a:

- **Un Partit amb fermesa ideològica, marxista, leninista, materialista dialèctic, de pensament crític i científic i alhora obert a la pluralitat.** Marxista d'arrel leninista, amb debat i síntesi, però sempre respectuós amb les diferents aportacions, preservant la unitat, la fraternitat i l'actualització constant.
- **Un Partit obert a la societat, a dones i homes, a joves i grans, a persones de tots els seus orígens. Un partit de i per la classe treballadora,** amb la mirada posada en la defensa dels interessos de la gran majoria de la societat i la lluita contra les desigualtats a tots els àmbits. Un Partit compromès a la construcció de classe obrera organitzada, als sindicats de classe i altres organitzacions i, compromès també a la generació de consciència de classe.
- **Un Partit nacional, imbricat a la societat catalana, reflex de la seva pluralitat i diversitat, partíip dels moviments socials i del teixit associatiu.** Especialment tot això en defensa dels sectors populars i les seves lluites i aspiracions.
- **Un partit amb aspiració i voluntat de convertir-se en un partit de masses.** Present i arrelat a tot el territori. Creant identitat de classe i partidària i orgull de pertinença. Allunyat d'hiperlideratges, profundament transparent, democràtic i participatiu.

- **Un Partit compromès amb la participació política democràtica en les diferents mediacions polítiques i institucions.** Allunyat d'essencialismes i sectarismes, amb vocació d'incidir, des de les forces, en la transformació de la societat. Com deia el PSUC: "un partit de lluita i de govern"
- **Un Partit bolcat en la lluita ideològica.** Creant consciència, donant tota la importància que mereix la formació política i la generació i renovació de quadres i lideratges. Amb especial atenció als i les joves comunistes.
- Un Partit d'àmbit nacional català, adaptat a la realitat catalana, compartint **des de la pròpia sobirania una relació de mútua federació corresponsable amb el PCE a la resta de l'estat.** Exemplificant com a organització el model polític que volem pel conjunt de l'estat: la República Federal plurinacional.

En definitiva, considerem que el repte de la unitat/confluència comunista entre el **PSUC viu i l'Espai Comunista** és tan important i gran que hem de posar una gran ambició per poder oferir a la societat i, a la classe obrera catalana una eina, un partit comunista fort a Catalunya que resulti il·lusionant. Un espai amable, combatiu i fraternal, al qual es puguin incorporar, des de ja, camarades que per diferents motius no estan militant, i persones que no tenen referència política, però que se senten de la cultura comunista, on militar i organitzar-nos per transformar la societat. Recuperant les millors tradicions i encerts de la nostra història, actualitzant amb tota la nostra intel·ligència el nostre projecte revolucionari als reptes dels nous temps.

4.- La JSUC: una Joventut Comunista a l'avantguarda

La Joventut Comunista, com a indiscutible actor dinamitzador del taulell polític del país, ha de prendre la unitat comunista com una oportunitat irrepètible per tornar a ser el referent juvenil progressista de Catalunya. La Joventut Socialista Unificada de Catalunya (JSUC) reuneix les potencialitats qualitatives per ser el principal actor juvenil del canvi en el nostre país i es disposa a ser la primera organització juvenil política catalana per revitalitzar la lluita de la joventut treballadora i estudiant. Per a fer això comptem amb l'experiència de les joventuts de les quals ens sentim hereves: des de les JSUC històriques fins a Joves Comunistes passant per la Joventut Comunista de Catalunya i pels Col·lectius de Joves Comunistes que van liderar el moviment estudiantil als anys 80.

En el darrer cicle polític, la joventut treballadora ha deixat de veure les estructures partidàries com a espais útils pel canvi. La política burgesa que posa tots els seus esforços i interessos en l'electoralisme ha sigut vista per la joventut com el que realment és: electoralisme burgès. En aquest panorama, només la Joventut Comunista ha resistit al buidament - sobretot - qualitatiu de la resta d'estructures juvenils partidàries, que s'han convertit en agències de col·locació. I aquest manteniment de la vitalitat de la Joventut Comunista ha estat clau gràcies a tres fets:

el manteniment del mètode marxista-leninista; haver mantingut en el centre de la nostra acció política el conflicte que es dona al carrer, en els centres de treball i en els centres d'estudis; i seguir sent l'escola de quadres del Partit Comunista. Formar quadres polítics revolucionaris i no simples gestors de les administracions del capital és el que diferencia la Joventut Comunista per sobre d'altres organitzacions polítiques juvenils, i aquesta és i ha de seguir sent la raó d'existir de la Joventut Comunista en el següent cicle polític.

La Joventut Comunista, referent juvenil de totes les comunistes, és part de la massa de joves progressistes, però no vol ser la massa. La Joventut Comunista vol ser l'actor principal i orientador de les lluites juvenils catalanes, teixint aliances amples i dirigint el conflicte. El nostre paper ha de seguir sent el de portar als conflictes juvenils la postura dialèctica i revolucionària. En el moment de confusió ideològica de la joventut en el qual estem inserides, se'ns obre una gran oportunitat per tornar a orientar el centre del debat a allò que realment importa: la lluita de classes, la pau sobirana dels pobles i la igualtat. Aquests tres eixos han de ser centrals en guanyar el relat per envoltar-nos de més companyes progressistes que vegin en el nostre discurs i manera d'intervenir la brúixola moral i dialèctica per seguir avançant en victòries per a la nostra classe.

La Joventut Comunista està viva i rearmant-se per ser a l'avantguarda de la massa juvenil catalana farta del mal estat de Rodalies, farta de treballar per fer un traspàs gairebé íntegre del seu sou a un rendista, farta de veure com les elits capitalistes segueixen devorant el planeta on viuen, farta de la propaganda otanista de la burgesia que pretén portar-les a morir a una guerra, farta de veure genocidis en directe, farta del patriarcat i dels discursos d'odi; però amb l'esperança de trencar amb el passat per a formar part d'una transformació real i revolucionària, republicana, feminista i socialista, amb totes i per totes, caminant inequívocament cap a l'alliberament del gènere humà.

5. Quins son els nostres valors?

Creiem fermament que la classe treballadora és àmpliament majoritària en les nostres societats i que, per tant, com a element central de qualsevol proposta democràtica la unitat és l'única via per fer possibles aquelles aspiracions que compartim. Alhora, la classe obrera és dinàmica i plural, té múltiples expressions que fins i tot poden semblar contradictòries, és per això que moltes lluites i moltes eines han de desenvolupar-se amb els punts d'unió, i no de conflicte, que dona aquesta mirada de classe.

Tenim clar que assalariats industrials o de serveis, pensionistes, persones que exerceixen el treball reproductiu, aturats, autònoms, joves en precari, estudiants, petits pagesos, etc. som classe treballadora, compartim interessos i per tant cal construir consciència. És per això que trebalem per la unitat i la col·laboració de totes les organitzacions de classe als seus ritmes i àmbits i mantenint la seva pluralitat que sempre és una riquesa. És una idea que sempre hem

defensat expressant que volem la *“Unitat dels Comunistes, Unitat de les Esquerres, Unitat dels treballadors”*.

És per això que apostem i treballem per espais unitaris també més enllà dels i les comunistes: els de les esquerres transformadores que representa Esquerra Unida de Catalunya, vinculada al projecte federal d'Izquierda Unida a la resta de l'estat, i al de l'espai ampli de les esquerres alternatives que representen els Comuns a Catalunya. Aquesta és la nostra conseqüent estratègia política per la unitat i que treballem per desenvolupar, millorar i enfortir.

Creiem fermament que la igualtat, la justícia social i la redistribució de la riquesa han de ser la màxima aspiració, els valors fonamentals de qualsevol proposta civilitzadora. Sense aquests valors són impossibles el benestar de les persones, una democràcia real, una igualtat plena entre homes i dones, la pau entre els pobles o el sosteniment del medi ambient. Avui, aquestes propostes són motor de revolució. La lògica capitalista s'oposa a aquests canvis i per tant la nostra, és una lluita profundament anticapitalista.

Per tant, defensem els serveis públics i els drets socials. Cal defensar l'estat del benestar enfortint-lo i portant-lo més enllà. Creiem que la sanitat i l'educació públiques són valuosos béns col·lectius que cal defensar i que, per tant, cal expandir la titularitat pública i la gestió planificada a molts altres sectors estratègics, com són la banca, energia, telecomunicacions, transport, i l'habitatge. Creiem que cal seguir avançant en la conquesta de drets socials que garanteixin que ningú sigui discriminat per cap motiu i que a la vegada, amb criteris d'equitat, ningú quedi enrere per raons econòmiques. La revolució tecno-científica de les últimes dècades ha multiplicat la productivitat de les nostres societats, ara és possible el benestar material per a tothom. Però el capitalisme provoca que cada vegada la riquesa s'acumula escandalosament en menys mans. Cal la lluita organitzada des de la unitat de classe per repartir la riquesa i el benestar per a tothom. Ara més que mai és possible una idea que ens resulta definitiva: *“De cadascú segons les seves capacitats, a cadascú segons les seves necessitats”*.

En aquest sentit donem major importància al paper de la lluita sociopolítica i sindical dels sindicats de classe. No hi ha organització comunista possible sense connexió amb la classe treballadora, els sindicats i les seves lluites vinculades als seus diversos llocs de feina. Afirmem que la contradicció capital-treball és el principal vector d'evolució de les societats. Compartir aquestes lluites, col·laborar en el seu avanç, denunciar precaritzacions de tot tipus i, alhora, entendre la seva complexitat i les correlacions de força per superar-les, és una tasca central dels i les comunistes.

De la mateixa manera ens alineem amb totes les lluites en defensa dels drets socials dels sectors populars. Des del moviment veïnal als barris a les mareas en defensa de les pensions o la sanitat pública. Des de les xarxes en defensa de l'educació pública, a tots els nivells, als

moviments estudiantils i juvenils. És al conflicte social on es pren consciència i s'avancen posicions. Val la pena lluitar.

I aquest compromís és total també amb lluites que els últims anys han demostrat la seva màxima importància: la lluita feminista, essencial per fer realitat qualsevol horitzó d'igualtat entre tots els éssers humans i la lluita per la sostenibilitat mediambiental i contra el canvi climàtic, absolutament imprescindible per mantenir un planeta habitable.

En coherència amb aquestes lluites, defensem la llibertat dels pobles des de l'òptica de l'Internacionalisme proletari. Aspirem que els pobles de la Terra visquin units en pau, llibertat i fraternitat. Llitem en contra del capitalisme depredador global que imposa polítiques imperialistes d'agressió militar o econòmiques, i que impregna d'economicisme neoliberal els seus acords internacionals. Creiem en la solidaritat entre els pobles, especialment amb aquells particularment agredits per l'imperialisme, com són Cuba, Palestina, el Sàhara Occidental i Veneçuela.

En la tradició històrica dels i les comunistes catalans, per a Espanya, defensem el dret d'autodeterminació de Catalunya i dels pobles d'Espanya i la República Federal com a model d'Estat. Un model d'Estat que compartit amb companys i companyes de tots els pobles d'Espanya demostrant que és possible una República Federal de pobles lliures i iguals, plurinacional, pluricultural i plurilingüe. Un nou model d'Estat al qual haurem d'arribar mitjançant un nou procés constituent que superi les mancances democràtiques del context de la limitada i tutelada Transició del 78. Una tasca que necessitarà una aliança de totes les esquerres i totes les forces democràtiques.

A Catalunya, específicament, defensem la idea del PSUC de "Catalunya, un sol poble" una forma d'entendre la complexitat i riquesa de la nació catalana des d'un catalanisme popular, inclusiu, unitari, democràtic i profundament social.

6. Conclusió: Passem a l'acció!

Les dones i homes comunistes seguim i seguirem lluitant com ho hem fet sempre a tots els fronts on participem activament. Refermem el nostre compromís amb els nostres ideals i fem una crida a aprofitar aquest moment per recompondre l'espai comunista a Catalunya.

Tenim el convenciment que són moltíssimes les persones amb les quals compartim valors i objectius. Moltíssimes persones, ara organitzades o no, que des de la consciència de classe

necessiten eines per l'acció política unitària i col·lectiva, per la transformació, per a la revolució i la construcció del socialisme.

Fem una crida a tota la gent que històricament ha passat pel nostre espai polític, pels partits, per les seves joventuts, associacions i entitats afins, i que ara estan a casa desencantats. El repte és que recuperin la il·lusió.

També fem una crida a totes les persones, dones i homes, joves, que descobreixen, crisi rere crisi, que el sistema en què vivim no funciona, que el capitalisme és una màquina de generar desigualtat i patiment humà, que cal fer alguna cosa, unir-nos, agrupar-nos, recuperar la força de la fraternitat i donar una renovada continuïtat al fil roig.

La lluita continua. I possiblement, ara, sigui més possible, vàlida i necessària que mai.

Comencem, doncs, des de ja, a construir poder popular.

Els i les comunistes passem a l'acció!